

Droomhuis in Castellabate

Naam: Lout Donders en Marlies Dammann

Geboortedatum: 11 juni 1954 / 29 april 1952

Geboorteplaats: Eindhoven / Stade

Woonplaats: Tilburg

Wat kun je vertellen over de woning?

"Villa Poggio al Sole ligt op haar eigen 'zonneheuvel' in Il Cilento, een prachtig deel van Italië waar nog nauwelijks toerisme is, zo'n honderd kilometer ten zuiden van Napels. Het is in de jaren zeventig gebouwd als vakantievilla door signore Venturi, een hoge Milanese militair, die er de zomer doorbracht met zijn gezin. De inwoners van Castellabate herinneren zich nog hoe vroeger de Noord-Italiaanse rijk en famous er kwam om te feesten. Het huis is groot: acht slaapkamers. Het heeft verschillende terrassen en kijkt uit over de Golf van Castellabate, met op de achtergrond de Amalfikust en Capri. Onze eigen heuvel staat vol met olijf-, citroen- en amandelbomen, vijgen en druiven. Er groeien wilde asperges en verschillende soorten orchideeën. Ik voel me als God in Italië als ik mijn dagelijkse rondje over de heuvel maak om te kijken hoe het er allemaal bij staat.

We hebben het huis met zeven mensen gekocht. We zijn er nooit tegelijk, iedereen is er altijd met zijn of haar eigen vrienden of familie. Het wordt ook verhuurd, bijvoorbeeld voor cursussen: Italiaans koken, boekbinden of yoga. Dat moet eigenlijk wel, want anders kunnen we het niet betalen. Het mooiste is het als het huis helemaal vol zit. Het is dan een 'huis van ontmoetingen'. Iedereen heeft zijn privacy, maar je komt ook mensen tegen als je wilt. Dat merk je als er

groepen zijn, bijvoorbeeld in de vorm van een familieëunie, een grote verjaardagsgroep of cursusgroepen. We hebben ook regelmatig verschillende gasten die elkaar niet kennen, die ieder één kamer op dezelfde verdieping huren. Ze maken dan gezamenlijk gebruik van keuken en terrassen. Dat leidt ook weer tot ontmoetingen. Vaak zit uiteindelijk iedereen 's avonds allemaal aan tafel op een van de enorme terrassen. Standaard heffen we dan het glas bij de zonsondergang, die elke avond opnieuw weer spectaculair is."

Wat kun je vertellen over de inrichting?

"Destijds zijn bij de bouw kosten nog moeite gespaard. Het huis is gedeeltelijk, als het ware in de heuvel gebouwd. Dat moet een enorm karwei geweest zijn. De bouwheer had zijn plek zorgvuldig uitgezocht met het oog op een prachtig uitzicht. Hier en daar staan nog meubels die Venturi destijds speciaal voor het huis heeft laten maken. We hebben nog tekeningen gevonden van de kasten van het boudoir waar mevrouw haar kleren bewaarde. De originele meubels zijn – wat je noemt – rustiek. Wij houden het bewust sober, met hier en daar bescheiden accenten. Het huis moet het zelf doen, met zijn mooie uitzichten, de prachtige tegels op de balkonnetjes en de gedateerde (jaren zeventig) materialen en kleuren.

We hebben twee verdiepingen met elk vier slaapkamers en elke verdieping heeft een eigen keuken. De Piano Nobile was destijds de 'goede kamer' van de familie, een enorm ruime salone met grote glazen deuren vanwaar je uit kan kijken op de zee. Op die verdieping is ook de Matrimoniale, de ouderlijke slaapkamer. Een belknop naast het bed herinnert nog aan de tijden dat de Venturi's het personeel lieten komen. De bel doet het nog steeds, maar er komt geen ▶

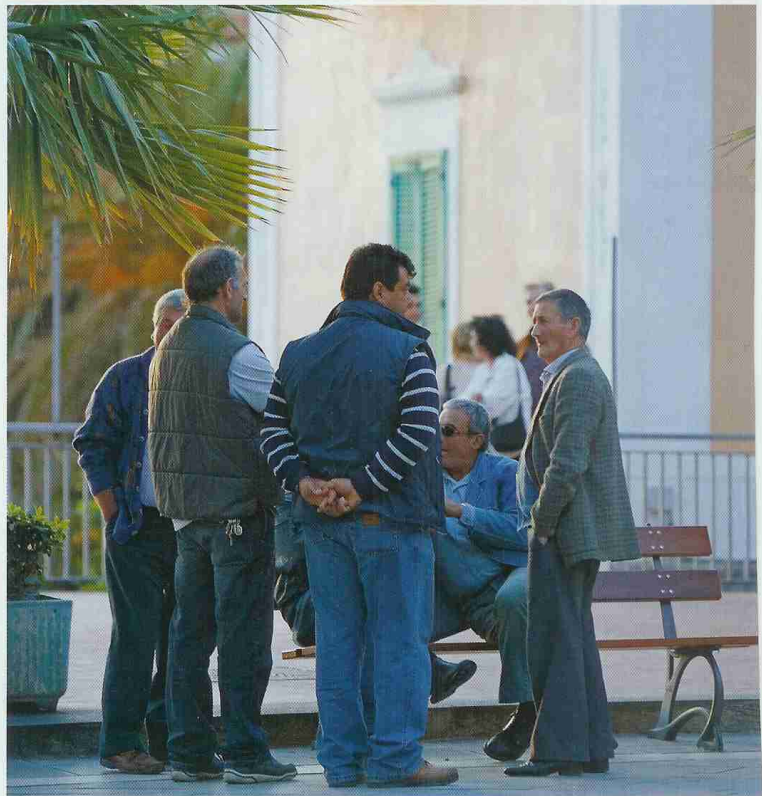
gedienstig personeel meer naar boven. Helaas, we moeten alles zelf doen. De Piano Terra heeft ook vier slaapkamers, een salone en een keuken. Vroeger waren daar minder kamers, het was eigenlijk een groot overdekt terras waar je ging zitten als het erg warm was. Elke verdieping heeft zijn eigen karakter. De twee verdiepingen verhuren we zoveel mogelijk. Bovenop het huis is ons 'heilige der heilige', de Mansarda, een compleet appartement met eigen keukentje en balkons. Daar wonen alleen wij eigenaren. Heerlijk, als het huis vol is en je kunt je daar terugtrekken, weg van alles."

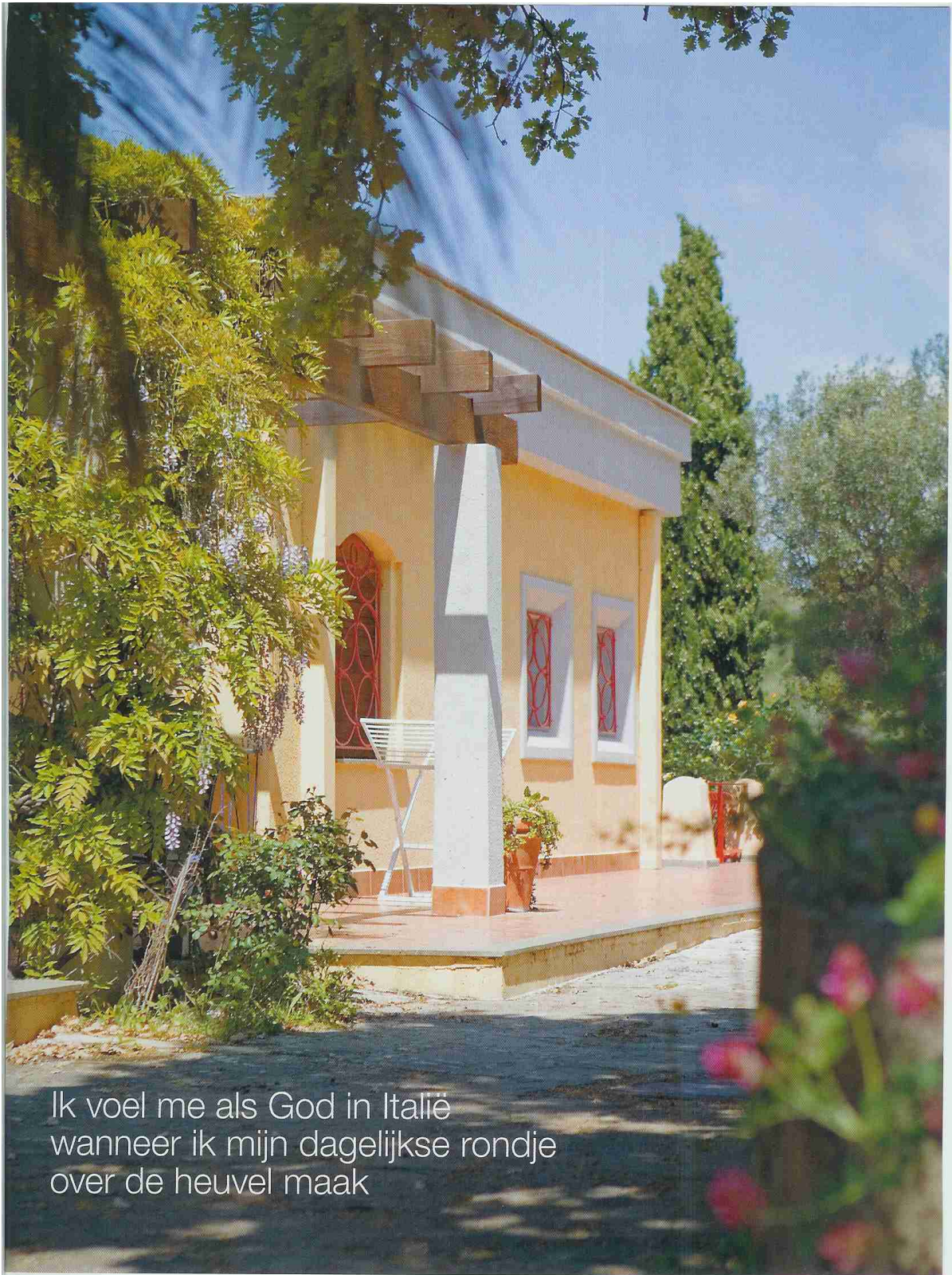
Voel je je daadwerkelijk thuis in Italië?

"Het eerste dat we altijd doen, als we aankomen, is boodschappen doen bij onze 'buurman' Franco in Castellabate. Standaardvraag van hem is altijd: "Quanto tempo state?" (Hoe lang blijven jullie?). Als we dan zeggen: "Solamente una settimana, perche dobbiamo lavorare" (Een weekje, want er moet ook weer gewerkt worden) schudt hij zijn hoofd en steekt hij zijn armen richting hemel. Dan weten we het, we zijn weer thuis. Voelen we ons thuis? Jazeker. Ondanks dat er met zo'n huis altijd dingen te doen zijn, valt er meteen een diep gevoel van rust over ons als we aankomen. Wakker worden en naar de schepen op zee kijken. Voor het naar bed gaan nog even de vissersboten tellen. Verse pannini halen bij Franco, met un etto di salame e prosciutto crudo en natuurlijk de lekkerste mozzarella die in onze streek gemaakt wordt en elke dag overal vers wordt aangevoerd. Rustig afzakken naar beneden, naar Santa Maria, waar het strand min of meer het dorpsplein is. Een caffè in een bar met de krant. Naar de ferramenta om een afdekplaatje voor een elektriciteitsdoos te halen (en dat in het Italiaans), het kan een project op zich zijn. En natuurlijk inkopen doen voor het eten: de lekkerste vis halen bij Mare Azzura naast de benzinepomp, vlees bij de Macelleria tegenover de Spar, verse groenten – als het enigszins kan – op de markt. Een siesta in een hangmat onder een olijfboom of wat verder van het huis onder een oude eik, mijn lievelingsplek, heerlijk." ◀

www.villapoggioaisole.com

88 de smaak van Italië

Ik voel me als God in Italië
wanneer ik mijn dagelijkse rondje
over de heuvel maak